

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Ισμήνη Πάττα

Κάποτε θα εγκληματίσει η μέρα
για τα όνειρα της νύχτας
που δεν ζήτησαν συγχώρεση
κι αναμοχλεύουν τη θράκα της ελπίδας

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

.....
.....
.....

Κι εγώ που είμαι εδώ κι εκεί
Άλλης χρονιάς δανεισμένη σελίδα
Μη ξέροντας ή έχοντας ξεχάσει
των γεγονότων την πραγματική διαδοχή
Στον ίδιο συριστικό ήχο του μεσονυκτίου
Κρέμασα στριφτά τις φλούδες σε κλωστές
Όλων των χρόνων των ίδιων ωρών

Μη αντιλαμβανόμενη τη ροή του χρόνου
Με βλέπω όπως τότε στην αρχή
Αμετάλλακτη μέχρι την πρώτη
Εκπλήρωση του κάθε πόθου
Να συνεννώνω τις κλωστές μου
Με τις δικές σου, με του αλλοτινού
Κι όλες τις φλούδες μαζί σε Ένα βάζω(ο)

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΑΕΡΑΚΙ

Άνεμος μέχρι τον βυθό
Λικνίζονται οι ανεμώνες
τα χέλια του γιαλού-μυαλού
κρύβονται στους αμπελώνες των φυκιών
που ξερνά το κύμα

Το κύμα σαν τον εμετό
αναμοχλεύει της επιφάνειας τα υπολείμματα
της περηφάνιας τα ιζήματα
Και σου στέλνει ένα αυτό καθεαυτό
Αντίγραφο από το βυθό

ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΗ

Προσπαθείς να βρεις το λάθος
μα δεν μπορείς
να εντοπίσεις
τη στιγμή που διεπράχθη
τώρα είναι αργά
κι έτσι άδικα και αναίτια
σου φαίνεται πως τέλειωσε
και αυτή η ιστορία
κι έμεινες μόνος, με την απορία
στο αίμα σου να κυλά.

Το πάθος σου το αρχικό και το παράφορο
σ' αφήνει τώρα αδιάφορο
το πρόσωπό σου στρέφεις από τις αναμνήσεις
της ηδονής σου της πιο απόκρυφης
το λεύκωμά σου γεμίζεις όλο υπομνήσεις
και τη ζωή σου συνεχίζεις
μ' ελπίδα κι εγκαρτέρηση καμιά.

Το άστρο σου τρεμοσβήνει στον ουρανό
με αγωνία αναζητάς
αυτό που τη φλόγα του θα θρέψει

(Αναστάτωση-συνέχεια)

τίποτα δεν Θεσ να παραδεχτείς
σε τίποτα να υποκύψεις
οι αισθήσεις σου αποκαλύπτουν
την αλήθεια που φοβάσαι
κι ο πυρετός σου ανεβαίνει με ορμή
απότομα παίρνεις τη στροφή

Νέες υποσχέσεις σε κατακλύζουν
ενώ για την αντοχή τους διερωτάσαι
καθώς και για τη δικιά σου υπακοή
το τείχος γύρω σου επεκτείνεται
παίρνεις φόρα για να το υπερπηδήσεις
τρελά κινούνται γύρω σου τα πράγματα
απειλητικά σε βλέπουν τα ζώα και οι άνθρωποι
το μόνο που πετυχαίνει η ορμή σου είναι μια τρύπα
και το κορμί σου
κείται έξω από το τείχος
ελεύθερο, νεκρό, ιστορικό
χαμένο στο φως.

ΣΗΜΑΙΕΣ

Σημαίες, Μάσκες

σε μάχες καθημερινές και σε συλλαλητήρια

σε σπίτια μοναχικά και σε ιδρύματα

Είναι δανεικά ονόματα περαστικής ελπίδας

που άδραξα μές' από τη φτώχεια μου

στης γρήγορης ζωής μου τη φιλοδοξία

Είναι ηθοποιοί της ευτυχίας, ρακοσυλλέκτες

αγνοημένων καιρών και μικρών ψυχών

για μια ιστορία πολιτισμού των φουκαράδων

ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Με κουρσάρους ποιητές της Ομονοίας

και με τροβαδούρους πειρατές

νύχτα με τη νύχτα

ζω της ζωής μου τις υπόγειες στοές

Σκυλόφατσες των παραμυθιών μου οι μορφές

τρεμοσβήνουν στον γενεθλίω μου τις αναλαμπές

και με καλούν να γυρίσω πίσω

Στου μυαλού μου το αιμάτινο ποτάμι

το ρεύμα δυνατό με παρασέρνει

για λέξη είναι η σχεδία μου κι αυτή μισοδιαλυμένη

Είν' η ζωή ανάμνηση του ονείρου μου

που ζωντανεύει στον γενεθλίω μου τις αναλαμπές

και με καλεί να γυρίσω πίσω

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Ξέρω αυτά που Θέλεις να μου πείς
Υποψιάζομαι εκείνα που προσπαθείς να θεμελιώσεις
Αγνοώ όμως αν Θ' ακολουθήσεις τη συνέχεια της γραμμής
Που την τράβηξες και σε τράβηξε
Αν οι δίνες των περιστροφών σου σ' απορροφήσουν στον βυθό
Αν θα τσιμπολογάς σαν σπουργίτης ψίχες ή μικρές πέτρες
Που δεν κατόρθωσες να συναθροίσεις
Για να φτιάξεις το μωσαϊκό της ζωής σου.
Που θα σε βγάλουν τα αλητήρια πλάσματα των επιθυμιών σου;

Γυάλινες διαφάνειες προμετωπίζουν το αληθινό
Έτσι που σαν θελήσεις να το πιάσεις
Το χέρι σου θα μείνει σφηνωμένο στον αέρα
Και μετά είναι η έκπληξη
Γι' αυτό που σου φανερώθηκε
Και δεν τολμάς να το αγγίξεις
Μήπως χάσει την έκφρασή της η στιχμή

Πόσο γενναιόδωρα ζούμε το χρόνο μας
Όταν υπάρχει ο Θάνατος και ξεσπάει η ζωή
Έτσι που όταν τα δευτερόλεπτα πάψουν να σ' εξουδετερώνουν
Μπορείς ν' αποτυπώσεις πάνω τους ένα φιλί.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Γεμίζω ένα κουταλάκι του καφέ από λέξεις

Με το σταγονόμετρο

Φυσιολογικού ορού

Που έχει αντικαταστήσει το δάκρυ

Γιατί δεν ωφελεί τον πόνο

Παρά μόνο τη συγκίνηση

Κι έτσι τις καταπίνω σαν φάρμακο

Σε στιγμές αμηχανίας

ΠΡΟΣ ΕΑΥΤΟΝ

Δες το ξαφνικό σταμάτημα της βακχείας από τη σιωπή
Το μούδιασμα του μυαλού, το τέντωμα της καρδιάς
Τι άλλο μπορείς να κάνεις από το να τα δεχτείς χωρίς πανικό ;
Μη χάσεις από δισταγμό, τη γεύση της ευτυχίας
Που αφήνει στη γλώσσα σου το καυστικό αλάτι
Θα αφήσω τα μάτια μου να τυφλωθούν
Από κόκκινες, μαύρες, πράσινες, κίτρινες σελίδες
Μήπως και δια μέσου των σε γνωρίσω .
Το άγγιγμα του άλλου δεν με σώζει.
Ο πάσσαλος όπου έδενα τη βάρκα της γαλήνης
Ξεφεύγει από τον ανεμοστρόβιλο των συναισθημάτων
Βάλε πρόχειρες επιφυλάξεις στην αποθέωση της καθημερινότητας
Για να πουλήσεις πιο εύκολα τη μαγεία της απογείωσης.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Δεν βρήκα τους παιδικούς μου υάκινθους να σου χαρίσω
μόνο θυμάρια, άγριες φράουλες και κοκκινωπά αγκάθια,
αιχμές μυτερές στη δοκιμασία της Θύμησής μου.
Θέλω αυτό το αεράκι που στο πέρασμά του ριχεί το κορμί μου
Να σου δώσω. Πώς να το κλέψω ;
Χώθηκα σε μιαν ελιά, βολεύτηκα στα κλωνάρια
και σαν επικυρίαρχος άπλωσα τα χέρια μου στο μήκος τους.
Αργά, σιγά , ένοιωθα το κάθε μικρό γδάρσιμο,
τη σταγονίτσα αίμα να μπολιάζει το κάθε μάτι.
Μα δεν έπρεπε ν' αφήσω ίχνη.
Το κορμί μου σκίρτησε μαζί με τα κλαδιά
Αιχμαλωτίζοντας το αγέρι
Διαμέλισα γρήγορα-γρήγορα τις λέξεις στα κλαδιά,
κρέμασα Θύμησες από τις άκρες τους
Σαν χριστουγεννιάτικο δένδρο

ΦΙΛΩΤΑΣ

Εσύ που έσωσες αυτό που τώρα σε καταδικάζει
το μεγαλείο σου μην αρνηθείς και μην το πάρεις πίσω
το κλάμα σου άσε να κυλήσει στις γραμμές και τις λέξεις
για τους μεταγενέστερους
γράψε την υπεράσπισή σου ούτως ή άλλως
για τους ιστορικούς
και δεξ τη δίκη αυτή σαν άλλη μια δοκιμασία
την καταδίκη ατένισε σαν μύηση
ή σαν πρόκληση αντίστασης(ανάλογα με τους καιρούς)
μίλα και δικαιολόγησε την ύπαρξή σου
όσο αχρείαστο κι αν είναι, για ν' ακούσεις τη φωνή σου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στύβουμε τη νύχτα για νάχουμε το χυμό της
συμπυκνώνουμε το χυμό για νάχουμε τη γεύση του
γεύση συγκεκριμένη
υπόθεση ξεκάθαρη τελειωμένη

Θυμώνουμε για τάστρα που μας ξεφύγαν
καθώς η μεσογεική βραδιά
φανερώνει τον γαλαξία

Ο χυμός πικρός
αν δεν επισημανθεί ο πολικός αστέρας
η επιστροφή κινδυνεύει να γίνει επανάληψη
τότε να κόψουμε τη γραμμή που πήραμε
μα λές νάχινε κι αυτό συνήθεια ;
ή μήπως είναι κι αυτό λάθος ;

C.D.

Μοναχικές υπάρξεις
Ανανεώσιμης ποίησης
Αναλώσιμης ποίησης
Κραυγές σιωπής σε C.D.
Ενός Θεού που δεν υπάρχει
Που επικαλείσαι
Κι απορείς

Αναμνήσεις μισοτελειωμένης νύχτας
Μένουν ζωντανές για χρόνια
Με τη σιωπή σου σκουπίζεις το πιάτο
Από τη σάλτσα που άφησαν οι μέρες
Πίσω σου

Νέο ύφος
Νέο style

Μοναχικές υπάρξεις
Κραυγές σιωπής
Που ούτε ένας ροκάς δεν τραγουδά
Ζουν μια ολόκληρη ζωή

Στη φαντασία

Στη φαντασία που αργοσαλεύει

Κι απορεί

(C.D.- συνέχεια)

Σαν ψίθυρος που φτερουχίζει

Ρυθμικά πάνω στο σώμα

Σε καλώ

Ούτε ένας ροκάς δεν θα σε τραγουδήσει

Ούτε ένας ρεμπέτης δεν θα σε αποθανάτισει

Έλα.

Καίκι

Νύχτα και Θάλασσα

Αστρα γιομάτη

Βάρκα μονάχη

Μια τράτα σέρνει

Από το βυθό

Το γιο του Απόλλωνα νεκρό

Κι ο τιμονιέρης ψάχνει

Για νέο άστρο οδηγό

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ – ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ

Να το πρόσωπο
Να και το μνήμα
Να κι η αγάπη μου
που μετριέται με το κύμα

Ο ήλιος ανήλεα φωτίζει
είν' η ψυχή μου
που την κοιμίζει

Ύπνος ανάλαφρος
τον ένοχο γνωρίζει
ο ίδιος πάντα ο Ιανός
όλο και τριγυρίζει

Να η Σφίγγα πανηγυρίζει
πυρρίχιο τρελό χορό, αρχίζει
μ' άστρα, ρόδα και νερά
για τον Θεό τον Θεατρίνο
που χίλια πρόσωπα ξερνά
τα σκοτώνει τα' νασταίνει
και τον Χρόνο κοροϊδεύει.

«ΧΩΡΟΧΡΟΝΙΚΑ.....»

Ο χώρος μου

ο αγέρας που ξεσηκώνει την ήσυχη Θάλασσα

για να σβήσει την πύρα της γης μου

ένα πεύκο ανάμεσα σε Θάμνους και ξερότοπους

ένα λουλούδι υψωμένο στην ανατολή πάνω σε κάποια κορφή

η αγωνία ενός νεογνού καταμεσήμερα

στο λαίμαργο καταβρόχθισμα του Θανάτου

τα ερωτευμένα αποδημητικά στο μενεξεδένιο απογεματάκι

φευγάτα μαζί με τον ήλιο

δυο σκυλιά που αιματοπαλεύουν στο βρεμμένο χώμα

το ουρλιαχτό της λύκαινας κάτω από το φεγγάρι

-μια νέα Ρώμη γεννιέται-

η πρωινή πάχνη που συγκρύνει στις νύχτας τα ζευγαρώματα

το κελάδισμα του πουλιού που ξεκουράζεται στο συρματοπλέγμα

μιας φυλακής

Ο χώρος μου,

εγώ , εσύ και τ' άλλα

τρεις κηλίδες της γης

τρεις μικροί κρατήρες.

Ο χρόνος μου

το φως που άσπρισε τα μάτια μου

μόλις βγήκα από το σκοτάδι

που σα δεν βρισκόμουν μήτε στο ένα κόσμο μήτε στον άλλο

αφιέρωσα στη ζωή το πρώτο κλάμα μου

ένα στιγμαίο αχανές βλέμμα μέσα στο πλήθος

η περιστροφή γύρω από τη Θλίψη και η τεθλασμένη της

χαράς,

το τέλος πριν από την αρχή

η αρχή μετά το τέλος

ένας Οδυσσέας στη Θάλασσα του Κρόνου-Χρόνου

κι η καυτή ανάσα του δράκου - παρελθόντος

να φυλάει τη σπηλιά του μέλλοντος

(Χωροχρονικά-συνέχεια)

με τις νυχτερίδες των πιθανοτήτων να δαγκώνουν
τις μέσα μου ορμές

.....

.....

Ο χρόνος μου,

εγώ , εσύ και τ' άλλα

τρεις κηλίδες της γης

τρεις μικροί κρατήρες.

ΣΑΝ ΣΕ ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ

Με τη στάθμη του νερού σ' ενός γραφείου το αυστηρό ποτήρι
 αναμετριέται η Θερμόαιμη υπομονή μου
 Έτσι είναι που Θα τρέχει ο καιρός ;
 με μια σοκολατένια αντίσταση σ' ένα μπρίκι-αδημονία ;
 ή σε μια φευγαλέα αντιπαλότητα προς την άλλη μου εικόνα
 Κασσάνδρα, Κασσιανή, ή απλώς Κατερίνα ;

Η προσδοκία όλη, σε μιας μικρής αγχελίας τη σιωπή.
 Οι αστερισμοί σκιάζουν την καρδιά μου
 κι ο φόβος με χτυπά στην αορτή.
 Τι; έχω ακόμη τη ζωή μου επί πιστώσει,
 ατενίζοντας την εικαστική τελειότητα ενός Θαυμαστικού,
 την αμφισημία των νέων οiwωνών ή μαντεύοντας
 τη διπολικότητα μιας απρόβλεπτης συνέπειας;

Χάρη στη δωρική λιτότητα μιας ανέντιμης τακτικής
 βρέθηκα στη χώρα πίσω από τον καθρέπτη.
 Σε μια σκακιέρα εκεί, μεσοστρατίς, οι άλλοι παίκτες
 Φώναζαν : « Εσύ, τώρα είσαι το Πιόνι.
 Κάνε την πρώτη κίνηση, όπως σου πρέπει.» .
 Στο δισταχμό μου πάνω, τη ζωή μου ζύγιασα
 κι έτσι μπήκα στο σκοτεινό παιχνίδι.

Τελικά είναι με τις ζυμώσεις μιας απόκοσμης ιέρειας
 βαθιά μες στο μυαλό του καθενός μας
 που έρχεται σε φυσική λοχεία η σελήνη του νου μας
 Μαζί με την αναπόδραστη αξία της συλλογικής ευθύνης
 και τα ζυπόλητα όνειρα που σέρνουμε στο βίος μας
 Θα πάρουμε άραγε τα κλειδιά του σπιτικού μας
 ή Θα μας μείνει το σκοτεινό αντικλείδι ;

ΕΛΙΑ

Ελιά, λέγεται το τραγούδι του δισταγμού μου.
Ριχτεί στον κάθε αναστεναγμό της αμφιβολίας
μήπως και παρασυρθεί από κάποιο μελτεμάκι
από κάποιο κρυφό «ναι», ένα δυνατό «όχι»
και κουρνιάσει σε μια ελεύθερη ποιητική επινόηση
ενορχηστρωμένη με λαμπυρίζουσες συγχορδίες

Πίνω λίγο-λίγο από το πεπρωμένο μου
χωρίς φτερά, χωρίς πίστωση χρόνου.
μοιχός των εντυπώσεων και των περιστάσεων.
Κάτω από την ελιά ο ίσκιος της σιωπής μου
φιλάρεσκα απειλεί, σαν εφιάλτης αναχαιτίζει
Τις ανατέλλουσες ελπίδες ενός δενδρύλλιου.

ΕΛΙΑΝΘΟΣ

Στα βάθη μου όταν ανατρέξω
κινώντας ονειρικά τα νήματα της Ιστορίας,
φωταγωγημένες προβάλλουν οι απορίες,
ανισομερώς κατανεμημένα τα οφέλη,
ιδιοτελείς σκέψεις και φιλοδοξίες.

Κρύφτηκα στα φτερά των Θαυμάτων
Κάτω από το χώμα, πιο κάτω από τις ρίζες
Αφουγκράστηκα τις άνομες ανακατατάξεις των πραγμάτων
που τα σκουλήκια προετοιμάζουν
στων δύσκολων καιρών τις αμφισημίες
κι' άφησαν το σπόρο να φυτρώσει..

Οι ρίζες του ψιθυρίζουν:
«Δέσμευσε το Θρόνισμα του ήχου της γλώσσας στα φύλλα σου
Κράτησε τον Θεατή στον ίσκιο τους.»

Στον φλοιό αποτυπώνονται χαρακιές
από απεριγραπτες χαρές πικρών εμπειριών
κι από τα βιώματα που αφήνει η Μεσόγειος.

Κρύφτηκα στα φυλλώματα, στη φωτοσύνθεση.
Το δευτερόλεπτο που Θ' αρπάζω
από Ανατολή ή Δύση
Θα μοιάζει με ίσκιο
που Θα διεκδικήσει μια πράξη.
Η νύχτα με φωνάζει...

Τα άνθη του τραγουδούν:
«Το παράθυρό μου ορθάνοιχτο
μπροστά, το σώμα σου το λιόχυτο
κι ένας γαλάζιος πίδακας πλησμονής.»

Η μήτρα μου θυμάται
το τεράστιο φεγγάρι στον ωκεανό,
την πλημμυρίδα που την σκέπασε,
τις μικρές Αφροδίτες που ξέβρασε
το ρίγος μιας απρόσμενης επαφής.

Κι' ύστερα όταν δέσει ο καρπός,
το ένα καλοκαίρι Θα μετράει το άλλο
και τα δυο το Θάνατο.
Το ποίημα τότε Θα πέσει σαν χρησμός
Θ' ανάψει πάλι το φως στο καντήλι τ' Αι-Νικόλα
με το λάδι της ελιάς το αθάνατο.

ΦΡΑΓΚΟΣΥΚΑ

Μας ενώνει η πικρία,
είναι ένα γατί οικόσιτο.

Είμαι οικόσιτη στον σύζυγό μου
που είναι οικόσιτος στο αφεντικό του
που είναι οικόσιτος στην εξουσία.

Μας ενώνει η διαπλοκή.
Είναι ο γιος μου οικόσιτος σ' ένα υπολογιστή,
που είναι οικόσιτος στο Διαδίκτυο
που είναι οικόσιτο στο χρήμα
που είναι οικόσιτο στη πολιτική.

Ότι κι αν κάνω γίνεται αγκάθι,
ενός καρπού πολύ πρώϊμου ή πολύ όψιμου.
Μόνο οι σχέσεις εξουσίας διαστέλλουν ή
συστέλλουν τους χυμούς που τον ωριμάζουν
όπως τον αέρα που έλαχε να ανασαίνω.

Είναι η ελευθερία μου σαν μια ήττα
Είναι η γλώσσα των παιγνίων μια ειμαρμένη
Από τις τύψεις των όσων δεν έκανα πεθαίνω
και φαίνομαι σαν ο λάθος ασθενής
μιας Θεραπείας στην ανημποριά της προόδου.

Μας ενώνει η ουτοπία.

ΕΑΛΩ Η ΤΡΟΙΑ

Μια γεύση απελπισίας μου καίει τα χείλη
σαν από φρούτο άλλης εποχής,
του κήπου των Στωϊκών κάποιο υβρίδιο
από ποιητές ξεμοναχιασμένους
και γυναίκες με χαμένες προσδοκίες.

Δεν ξέρω αν είναι έτσι όπως τα λένε στις ειδήσεις
κι ο μεταλλαγμένος πόλεμος γύρω και εντός μας,
εξάνθημα ανάβει στο κορμί
-σαν αντίδοτο ήπιας ανοχής-
σε πολίτες μουδιασμένους και φοιτητές χωρίς αιτίες.

Θάθελα νάμουν μέσα στον Δούρειο Ίππο
κείνον που φέρανε κάποτε οι Έλληνες
και διακοσμητικά στην πόλη μας τώρα είναι στημένος
χωρίς πόρτα ν' ανοίγει, μήτε παραμύθι.
Δεν ξέρω αν είναι μέσα κείνος ο Οδυσσέας, ο Ελύτης.

Μια γεύση γλυκιάς προσμονής μου τρώει τώρα τα χείλη.

Άσκηση Αρμονίας

Ο χρόνος πάει κι έρχεται, ο κόσμος μένει

Ο κόσμος πάει κι έρχεται, ο χρόνος μένει

(α' αναστροφή)

Τίποτα δεν μένει, όλα πάνε κι έρχονται

(β' αναστροφή)

Αν δεν υπήρχαμε εμείς τίποτα δεν θα «έρεε»

(γ' αναστροφή)

Αυτά που ρέουν μας δημιουργήσανε

(μετατροπία)

Η δικιά μας ύπαρξη τους δίνει νόημα και λόγο

(Θεμέλιος)

ΣΑΝ ΣΕ ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ

Με τη στάθμη του νερού σ' ενός γραφείου το αυστηρό ποτήρι
αναμετριέται η Θερμόαιμη υπομονή μου
Έτσι είναι που Θα τρέχει ο καιρός ;
με μια σοκολατένια αντίσταση σ' ένα μπρίκι-αδημονία ;
σε μια φευγαλέα αντιπαλότητα προς την άλλη μου εικόνα
Κασσάνδρα , Κασσιανή ή απλώς Κατερίνα ;

Η προσδοκία όλη, σε μιας μικρής αγχελίας τη σιωπή.
Οι αστερισμοί σκιάζουν την καρδιά μου
κι ο φόβος με χτυπά στην αορτή.
Τι; έχω ακόμη τη ζωή μου επί πιστώσει;
Ατενίζω την εικαστική τελειότητα ενός Θαυμαστικού,
την αμφισημία των νέων οiwωνών ή μαντεύω
τη διπολικότητα μιας απρόβλεπτης συνέπειας ;

Χάρη στη δωρική λιτότητα ενός αιφνιδιασμού
βρέθηκα στη χώρα πίσω από τον καθρέπτη.
Σε μια σκακιέρα εκεί, στο μεσοστράτι, άλλοι παίκτες
φώναζαν : «Τώρα εσύ είσαι το Πιόνι.
Κάνε την πρώτη κίνηση, όπως σου πρέπει.»
Στο δισταγμό πάνω, τη ζωή μου ζύγιασα

κι έτσι μπήκα στο σκοτεινό παιχνίδι.

Όμως, είναι με τη βοήθεια μιας μαμής,
βαθιά μες στο μυαλό του καθενός μας,
που έρχεται με φυσική λοχεία, η νέα σελήνη.
Μαζί με την αναπόδραστη αξία της συλλογικής ευθύνης
και τα ξυπόλητα όνειρα που σέρνουμε στο βίος μας
Θα πάρουμε άραγε τα κλειδιά του σπιτικού μας
ή Θα μας μείνει το σκοτεινό αντικλείδι ;

ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Κέλλομαι σε Άνοιξη ανάρπαστη,
και σένα Χειμώνα Θαλερέ,
ότι 'σών εστί μητρότης και πατρότης
όσων η καρδιά κτυπά, ανάστατη,
μ' έννοιες και φυλλοβόλα αισθήματα.

Το Θέρος λιώνει τα φτερά μου,
την ψυχή μου καίει στην πυρά.
Μάχισσα, κλέφτρα, Παναγιά,
μια πυρκαγιά με ζώνει.
Ο Χάρος, τον σπόρο φυτρώνει.

Έχω μάρμαρο για ουρανό,
κι αγιάζι,
Σπίνους-σκιές στο μωσαϊκό,
δεν πειράζει,
φιδάκι φειδόμενο φόβου,
του Κάτω Κόσμου,
πετιέται από την άσπρη στάχτη,
το άχτι μιας σπίθας ζωής φωνάζει.

ΣΤΟΝ ΙΑΝΟ

Να το πρόσωπο.

Να και το μνήμα.

Να κι η αγάπη μου

που μετριέται με το κύμα.

Ήλιος ανήλεα φωτίζει την ψυχή μου

στο μάρμαρο που την κοιμίζει

κι' ένα χρυσάνθεμο, για το βλήμα,

που στολίζει το κορμί μου.

Ύπνος ανάλαφρος

τον ένοχο γνωρίζει:

ο διπλοπρόσωπος Ιανός

που όλο και τριχυρίζει.

Να κι η Σφίγγα, πυρρίχιο

τρελό χορό αρχίζει

για τον Θεό τον Θεατρίνο

που χίλια πρόσωπα ξερνά

τα σκοτώνει, τ' ανασταίνει,

και τον Χρόνο κοροϊδεύει.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ

Εδώ, αρχίζει η σύγκρουση εδώ, κι' η λογοτεχνία.

Φτάνει η ώρα της πλοκής κι η πληγή,

η λαχτάρα στον δόλο,

κι η σαγήνη στη προδοσία.

Η ερωτεύσιμη Ειρήνη την έξαψη έχει,

ενός πολέμου σε αναστολή

κι άλλοτε, την ώχρα του αποχωρισμού.

Ποιος ξέρει τι με περιμένει.

Πολλοί συνωστίζονται εδώ.

Το αίμα μαγνητίζει σαδιστές,

καλλιτέχνες της στρατοκρατίας ,

γοητεύει ποιητές, από Τροία, Αλβανία... ,

που συνεχίζουν την πορεία.

Οσμίζονται οι χορευτές το ολοκαύτωμα επί σκηνής.

Ποιος ξέρει τι με περιμένει.

Κι αν είναι της αναμέτρησης η αγωνία

γι' αυτούς μια γενεσιουργός αιτία κι αφορμή,

συνεχώς σαν πρόσφυγας στην αγάπη σου Θα επιστρέφω,

λαθρομετανάστης σε μια βάρκα από χαρτί,

χωρίς στολή, τον κόσμο να κοιτώ ως ναυαγός,

γυμνός, στον Βόσπορο του βιοπορισμού.

Γιατί τώρα ξέρω τι με περιμένει,
ότι για να ζήσω πρέπει να μισήσω.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Τι κι αν σου πήρανε την Κυριακή;
Βάλαν' ενέχυρο τους στίχους.

Παγώνει το γέλιο εκεί
Που σκίζει της ρίμας τους ήχους
Τ' ανέφικτο, όπου κι αν караδοκεί.

Μόνοι μ' αγώνες δανεικούς
Σε κάλπικο παζάρι ελπίζουμε
Σ' όνειρ' αγχίζοντας να ζούμε

